

İstanbul Üniversitesi Yayın No: 4678
ISSN 1303-5746

**İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
İLAHİYAT FAKÜLTESİ
DERGİSİ**

REVIEW OF THE FACULTY OF THEOLOGY OF ISTANBUL UNIVERSITY

Hakemli Dergi

SAYI: 14

YIL: 2006

İSTANBUL - 2006

DİN VE ÜLKE FARKLILIĞININ FAİZİN HÜKMÜNE ETKİSİ

Yard. Doç. Dr. Servet BAYINDIR*

ÖZET

Müslümanlarla gayrimüslimler arasındaki faiz sözleşmesinin hükmü İslâm hukukçularının üzerinde önemle durduğu konulardan biridir. Fukahanın bir kısmı yer ve kişi farkı gözetmeksizin faizi her durumda haram, diğer bir kısmı ise müslümanla gayrimüslim arasında yapıldığında bazı şartlarla caiz görürler. Bu görüşlerde fukahanın Kur'an, Sünnet ve diğer delillere yaklaşım tarzı ile "ötekine" atfettikleri hukukî konunun etkisi görülür. Bu makalede din, uyruk ve ülke ayrılığının faizin hükmüne etkisi konusunda fıkıh mezheplerince ileri sürülen görüşler incelenecektir. Faizin kapsamına yaklaşım tarzlarına göre mezheplerin durumu tespit edilerek ileri sürülen deliller ve bu delillerin değerlendirilmesi yapılacaktır. Ayrıca mevcut görüşler günümüzün siyasi ve ekonomik şartlarıyla mukayese edilecektir.

Anahtar Kelimeler: Dârulislâm, Dârussulh, Faiz, Harbî, Müste'men, Zimmî

ABSTRACT

REFLECTION OF THE RELIGIOUS AND TERRITORIAL DIVERSITY ON RIBA'S (INTEREST) RULES

One of the most important subjects which preoccupy the Muslim jurists is the legal rule (Hokum) of interests' contracts between Muslim and non-Muslims. While some of jurists declare that this contract is illicit without any distinction between persons or territories, some others find them licit if they are contracted under some conditions. In these opinions it can be seen the approach method of Islamic Jurist's to Quran, Sunna, and the other arguments in addition to appreciated legal position for "the other". This article examines the opinions which are presented in the framework of juridical schools (Madhabs) dealing with interests rules by discerning between religions, races and territories. In the same time it will be made the comparison between these opinions and contemporaneous political and economic conditions.

Key Words: Dar al-Islam, Dar al-sulh, Riba, Harbî, Zimmî

---

* İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi İslâm Hukuku Anabilim Dalı

I- GİRİŞ

Faiz; tanımı, çeşitleri, ona konu malların tür ve özellikleri, fıkıh sistemi içerisindeki yeri, yasaklanma süreci vb. yönlerden fıkıhın tartışmalı konuları arasında yer almaktadır. Konuyla ilgili tartışmalardan bir diğeri de din, uyruk ve ülke farklılığının faizin hükmüne etkisidir. Fıkıhta ülke kavramı, genelde hâkim otoritenin İslâm dinine yaklaşım tarzına göre dârulislam ve dâruhharb şeklinde başlıca iki blok halinde incelenir. İslâm hukukunun yürürlükte olduğu, müslümanlar ve orada yaşayan başka din mensuplarının emniyette buldukları ülkeler dârulislâm, bunun dışındaki ülkeler ise dâruhharb şeklinde adlandırılır. Dârulislâm vatandaşları müslüman ve zimmî, dâruhharb vatandaşları ise harbî olarak isimlendirilir¹. Dârulislâm vatandaşı müslümanların kendi aralarında faizli muamele yapmalarının haram olduğu konusunda bütün mezheplerin ittifakı vardır. Dâruhharb vatandaşı bir müslümanın dâruhharbde, harbînin dâruhharbde veya her birinin kendi ülkesinde buldukları halde, birbirleri ile faiz sözleşmesi yapmalarının hükmü ise ihtilaflıdır.

Konu fıkıh kitaplarında daha çok "Kitâbu's-sarf", "Kitâbu's-siyer", "Kitâbu'l-cihâd" ve "Bâbu'r-ribâ" bölümleri ile devletler hukukuna yönelik yazılan "Siyer" kitaplarında ele alınmıştır. Araştırmalarımız sırasında bu konuyu inceleyen biri Nezih Hammad² diğeri Muhammed Tâhir Mansûrî'ye³ ait iki makaleye rastladık. Ayrıca Samî Hamûd⁴, Abdülaziz el-Mütrek⁵, Fudayl İlâhî⁶,

¹ Serahsî, *Şerhu kitâbi's-Siyerî'l-kebîr* (nşr. Muhammed Hasen İsmail eş-Şâfiî), Beyrut 1997, III, 81; Abdulvahhab Hallâf, *es-Siyâsetü's-şer'iyye=Nizâmu'd-devleti'l-İslâmiyye*, Beyrut 1987, s. 69; Abdulkerim Zeydan, *Ahkâmu'z-zimmiyyîn ve'l-müste'menîn fi dâri'l-İslâm*, Beyrut 1982, s. 18-19; ez-Zuhaylî, Vehbe, *el-A'lâkâtü'd-devliyye fi'l-İslâm mukâraneten bi'l-kânûni'd-devliyyi'l-hadîs*, Beyrut 1989, s. 93; Erdoğan, Mehmet, *Fıkıh ve Hukuk Terimleri Sözlüğü*, İstanbul 1998, "Dâr-ı İslâm" md., s. 69; "Harbî" md., s. 140; "Zimmî" md., s. 495; Özel, Ahmet, *İslâm Hukukunda Ülke Kavramı Dâruhharb Dâruhharb*, İstanbul 1998, s. 81-84; a.mlf., "Dâruhharb", *DİA*, VIII, 536; a.mlf., "Dâruhharb", *a.g.e.*, VIII, 541-542.

² Nezih Hammad, "et-Teâmülü bi'r-ribâ beyne'l-müslimîne ve gayri'l-müslimîn", *Mecelletü's-şer'ati ve'd-dirâsâtü'l-İslâmiyye*, Yıl: 1987, Sayı: 9, s. 223-260.

³ Mansûrî, Muhammed Tâhir, "Kadıyyetü'r-ribâ fi dâri'l-harb: Takvîmu'r-ru'yetü'l-Hanefiyye", *ed-Dirâsâtü'l-İslâmiyye*, Yıl: 2002, C. 37, Sayı: 1, 2, s. 299-314.

⁴ Samî Hamûd, *Tavîru'l-a'mâlî'l-marsifiyye bimâ yettefikü ve's-şer'ati'l-İslâmiyye*, Amman 1982, s.188-201.

⁵ Abdülaziz el-Mütrek, *er-Ribâ ve'l-muâmelâtü'l-masrifiyye fi nazari's-şer'ati'l-İslâmiyye*, Riyad 1414/1993, s. 217-230.

⁶ Fudayl İlâhî, *et-Tedâbiru'l-vâkiyetü mine'r-ribâ fi'l-İslâm*, Riyad 1986, s. 75-79.

Abdülaziz Bayındır⁷, Hamdi Döndüren⁸, Ahmet Özel⁹, İsmail Özsoy¹⁰ ve Celal Yeniçeri'nin¹¹ çalışmalarında da konuya temas edilmiştir. Ancak, konunun hem hukukî hem de sürekli değişim ve gelişime uğrayan siyasî ve iktisadî yönlerinin mevcudiyeti bu alanda yeni çalışmaları gerekli kılmaktadır.

Günümüzde ülkeler daha çok siyasî ve ekonomik tercihlerine göre konumlandırılmakta; AB (Avrupa Birliği) ve NAFTA (Kuzey Amerika Serbest Ticaret Bölgesi) örneğinde olduğu gibi, birçok ülke bir araya gelerek siyasî ve ekonomik birlikler oluşturmaktadır. Sınırlar kalkmakta, insanlar din ve uyruklarına bakılmaksızın ülkeler arasında rahatlıkla dolaşip mal ve hizmetlerini pazarlayabilmektedir. Hatta, iletişim teknolojisindeki gelişmeler sayesinde kişi, internet ağı vasıtasıyla dünya borsalarında dolaşip para ve mal değişimi yapabilmektedir. Fukahanın tanımına göre, dâruharb sınıfına giren birçok ülkede müslümanların can, mal ve din emniyetleri, dâruislâm sınıfına giren ülkelerdekinden ileri düzeyde sağlanmaktadır. Harbî sınıfına girenlerin banka ve diğer şirketleri, İslâm ülkelerinin en ücra köşelerine kadar yerleşmiştir. Aynı şekilde müslümanlara ait olan yahut onların ortaklıkları bulunan kurumlar da, dâruharb kabul edilen ülkelerde faaliyet gösterebilmektedir.

Bu durum faiz konusunda duyarlı fakat mezheplerin görüşlerine de itibar eden müslümanlar arasında çeşitli suallere neden olmuştur. Günümüzde faiz işlemleri doğrudan bireyler arasında değil, bireylerle kredi kuruluşları arasında yapılmaktadır. Dolayısıyla İslâm ülkesi vatandaşı bir müslüman veya gayrimüslim, o ülkedeki gayrimüslimlere ait yerli veya yabancı bir bankaya faiz karşılığı mevduat yatırabilir mi? Dâruharb sayılan bir ülkede yaşayan müslüman, o ülkedeki bankalarla gireceği finansal ilişkide faiz yasağına dikkat etmeli mi? Müslümanlara ait finans kuruluşları gayrimüslimlerin ülkelerinde faiz karşılığında mevduat toplayıp kredi verebilir mi? Hindistan örneğinde olduğu gibi, yönetiminde müslümanların tek başına söz sahibi olmadığı ancak, nüfusun önemli bir oranını oluşturduğu ülkelerde, müslümanlar birbirleri veya gayrimüs-

⁷ Bayındır, Abdülaziz, "Dâru'l-harpte faiz", www.suleymaniyevakfi.org/modules/nsections/index.php?op=viewarticle&artid=58.

⁸ Döndüren, Hamdi, *Delilleriyle Ticaret ve İktisat İlmihâli*, İstanbul 1993, s. 398-399.

⁹ Özel, Ahmet, *İslâm Hukukunda Ülke Kavramı*, s. 177-189.

¹⁰ Özsoy, İsmail, *Faiz ve Problemleri*, İzmir 1994, s. 242-251.

¹¹ Yeniçeri, Celal, *İslâm İktisadında Usul ve Meşruluk İlkesi* (basılmamış ders notları), İstanbul 2006, s.392-394.

limlerle faizli işleme girebilirler mi? Bu ve benzeri sorular günümüzde sıklıkla gündeme gelmekte, çeşitli ortamlarda tartışılmaktadır. Kur'an-ı Kerim'de faiz yasağıyla ilgili olarak din, uyruk ve ülke farklılığına temas edilmemiştir. Hanefî mezhebi başta olmak üzere çeşitli mezheplerin temel kaynaklarında ise, bazı durumlarda müslümanın gayrimüslimle faiz sözleşmesi yapabileceği şeklinde görüşler vardır. Bu aşamada öncelikle, faizli işleme taraf olma bakımından farklı din ve ülke vatandaşı kişinin konumunu ele alacağız. Daha sonra din ve uyruk bakımından faizin kapsamına yaklaşım tarzlarına göre mezheplerin görüşlerini inceleyeceğiz.

II. FAİZ SÖZLEŞMESİNDE DİN UYRUK VE ÜLKE BAKIMINDAN TARAFLARIN KONUMU

Çağdaş çalışmalarda konu genellikle dâruislâm vatandaşı bir müslümanın dâruharbde o ülke vatandaşı bir gayrimüslimle faiz sözleşmesi yapıp yapamayacağı temelinde ele alınır. Bu eserlerde Ebû Hanife (ö. 150/767) ve İmam Muhammed'in (ö. 189/805) böyle bir işleme cevaz verdiği, Hanefilerden Ebû Yusuf (ö. 182/798) dâhil diğer mezheplere mensup fukahânın ise, aksi görüşte olduğu belirtilerek konu "Dâruharbde faizin hükmü" başlığı altında incelenir. Oysa fıkhîta mesele din, uyruk ve ülke farklılığı bakımından çeşitli ihtimaller üzerinden işlenmiştir. Faiz sözleşmesinin meydana gelmesinde mekân bakımından üç, tarafların konumu bakımından ise sekiz ayrı ihtimal üzerinde durulmuştur. Mekân bakımından, akit ya dâruislâmda ya dâruharbde ya da taraflardan biri dâruislâm diğeri dâruharbde olmak üzere üç farklı *mecliste* gerçekleştirilebilmektedir. Akdin tarafları açısından ise aşağıdaki ihtimaller söz konusu olabilmektedir. Akit ya (1) dâruislâmda, dâruislâm vatandaşı müslümanla zimmî, ya (2) dâruislâmda iki zimmî, yahut (3) dâruislâmda, dâruharb vatandaşı iki müslüman veya (4) dâruislâmda, dâruharb vatandaşı iki gayrimüslim (müste'men) arasında olur. Aynı şekilde bu akit, (5) dâruislâmda müslümanla (izinsiz olarak dâruislama giren) harbî arasında yapılabileceği gibi (6) dâruharbde her ikisi de dâruharb vatandaşı olan harbî ile müslüman arasında da yapılabilir. Ayrıca (7) dâruharbdeki harbî ile oraya izinli yahut (8) izinsiz giren müslüman arasında da böyle bir akit gerçekleştirilebilmektedir. Fakihlerin görüşleri bu ihtimallere göre değişiklik arz eder.

III- MEZHEPLERİN GÖRÜŞLERİ

Konuya yaklaşımları bakımından mezhepleri iki grupta sınıflandırmak mümkündür: Birincisi, faiz yasağının kapsamını dar tutanlar; ikincisi, geniş tutanlar. Birinci gruba sırasıyla Hanefî, Ca'ferî, Hanbelî ve Mâlikî mezhepleri, ikinciyse Şâfiî, Zâhirî ve Zeydiyye mezhepleri girer.

A. Faiz Yasağının Kapsamını Dar Tutan Mezhepler ve Görüşleri

1. Hanefî Mezhebi

Hanefî mezhebinin bu konudaki görüşü İbrahim en-Nehaî' (ö. 95/ 714) ve Ebû Hanife'ye atıfla, İmam Muhammed, Tahâvî (ö. 321/ 933), Kudûrî (ö. 428/ 1307), Serahsî (ö. 483/ 1090), Kâsânî (ö. 587/ 1191) ve İbnü'l-Hümâm (ö. 861/ 1457) tarafından şekillendirilmiştir. Konu asıl itibariyle müslüman açısından harbînin malının hukukî durumu temelinde tartışılmış; buradan da müslümanın, fâsit akit kabul edilen faiz aracılığıyla harbînin malına sahip olması konusuna geçilmiştir.

Ebû Yusuf dışındaki Hanefî müctehidlerin çoğunluğuna göre, ülkeler ve tarafların dinî ve hukukî durumlarındaki farklılık, faizin hükmünü etkiler. Buna göre, dârulislâm vatandaşı bir müslüman dârulharbe vizesiz girdiğinde rızasına bakılmaksızın, vize ile girdiğinde ise rızasını almak kaydıyla harbinin malını kumar, leş satımı ve faiz de dahil olmak üzere her türlü yolla alabilir. Dolayısıyla bir dirhem karşılığında iki dirhem almak üzere onlarla faiz sözleşmesi yapabilir¹². Dârulharbde müslüman olup dârulislâma göç etmemiş kişilerin kendi aralarında veya oraya vize ile girmiş bir müslümanla böyle bir işlemi yapmaları Ebu Hanife'ye göre mekruh fakat caiz, İmam Muhammed'e göre ise haramdır¹³. Her biri kendi ülke sınırları içerisinde buldukları halde, harbî ile müslüman karşı-

¹² et-Tahâvî, Ebû Ca'fer Ahmed b. Muhammed el-Ezdî, *Müşkilü'l-âsâr*, Beyrut 1333/1915, IV, 244; el-Cassâs, Ebubekr er-Râzî, *Muhtasarü İtilâfî'l-ulemâ li Ebî Ca'fer Ahmed Muhammed Selâme et-Tahâvî* (nşr. Abdullah Nezir Ahmed), Beyrut 1995; s. 491, 492; el-Kudûrî, Muhammed b. Ca'fer, *Mevsûa'tü'l-kavâ'di'l-fikhiyyeti'l-mukârane=et-Tecrid* (nşr. Muhammed Ahmed Sirâc, Ali Cum'a Muhammed), Kahire 2004, V, 2370-2374; Serahsî, *Şerhu Siyeri'l-kebîr*, IV, 184; a.mlf., *el-Mebsût*, İstanbul 1983, X, 138; XIV, 56-59; Kâsânî, *Bedâyi'u's-sanâyi'*, Beyrut 1982, V, 192; VII, 132; İbn Maze, Abdülazîz Ömer, *el-Muhîtu'l-burhânî fi'l-fikhi'n-Nu'mânî* (nşr. Ahmed Azzevî'nâye), Beyrut 2003, VIII, 376, 377; İbnü'l-Hümâm, *Fethu'l-kadîr*, Beyrut ts., Dâru'l-Fikr, VII, 38, 39; İbn Âbidîn, *Hâşiye*, Mısır 1966, V, 185, 186.

¹³ Serahsî, *Şerhu Siyeri'l-kebîr*, IV, 236; a.mlf., *el-Mebsût*, XIV, 58; Kâsânî, *Bedâyi'*, V, 192.

lıklı konuşarak faiz sözleşmesi yapsalar, İmam Muhammed'e göre bu akid bâtil, Hanefîlerin çoğunluğuna göre ise sahihtir¹⁴. Dârulislâmla sulh (muvâa'de) halindeki bir yabancı ülkeye giren müslüman onlarla faizli işlem yapabilir. İmam Muhammed'e göre böyle bir ülke vatandaşı ile müslüman "indirimde bulunayım peşin öde" şeklinde bir anlaşma da yapabilir¹⁵. Dârulharbe vize ile giren yahut esir olarak orada bulunan müslümanlar kendi aralarında faizcilik yapamazlar. Dârulislamda ise ne müslümanla zimmî, ne zimmî ile zimmî ne de bu iki gruptan biriyle oraya vize ile giren dârulharb vatandaşı müste'men arasında faiz akdi yapılabilir¹⁶.

Hanefî mezhebi'nin delillerine gelince, İmam Muhammed başta olmak üzere hemen tüm Hanefî fakıhası konuyla ilgili görüşlerini, harbînin malının müslümana esasen mubah olduğu anlayışına dayandırır¹⁷. Bunun için de Hz. Peygamber'in İbn Rükâne isimli müşrikle güreş tutması, Hz. Ebubekir'in (ö. 13/634) müşriklerle bahse girmesi, Benî Nadîr'le ilgili "indirim yap peşin tahsil et"¹⁸ uygulaması, Hz. Peygamber'in amcası Abbas'ın (ö. 32/653) Mekke'de faizcilik yaptığına dair rivayetler, Mekhul (ö. 113/731) hadisi ve faizde bedellerin dokunulmaz ve mutekavvim mal olması gerektiği şeklindeki delilleri ileri sürerler. İbnü'l-Hümâm bu delillere, faizi alanın (kazanenin) müslüman taraf olması kuralını eklemiştir. İmam Muhammed ayrıca, her biri kendi ülke sınırları içerisinde olan harbî ile müslümanın yaptıkları faiz akdinin caiz olmadığı konusunda, Hendek savaşında Hendeğe düşen bir müşriğin cesedi ile ilgili uygulamayı delil getirir.

Hanefîler delillerini şu şekilde izah ederler:

1) Hz. Peygamber'in İbn Rükâne ile güreş tutması: Rivayete göre, Hz. Peygamber bir gün Mekke'de İbn Rükâne isimli bir müşrikle karşılaşır. İbn Rükâne, o güne kadar kendisini kimsenin yenemediğinden bahisle, sürüsünün üçte biri karşılığında Hz. Peygamber'e güreş teklifinde bulunur; Hz. Peygamber bu teklifi kabul eder ve üç karşılaşmanın üçünde de galip gelerek sürüsünün tümünü alır. İbn Rükâne: "Bu güne kadar benim sırtımı yere getiren olmadı; as-

¹⁴ Serahsî, *Şerhu Siyeri'l-kebîr*, IV, 236-237.

¹⁵ Serahsî, *a.g.e*, IV, 238-239.

¹⁶ Serahsî, *el-Mebsût*, XIV, 58; Kâsânî, *Bedâyi'*, VII, 132.

¹⁷ Serahsî, *Şerhu Siyeri'l-kebîr*, IV, 183, 237-238.

¹⁸ "ضع و تعجل"

linda beni yenen sen değilsin...” der¹⁹. Bunun üzerine Hz. Peygamber ona konularını iade eder. Hanefilere göre eğer harbînin malını almak mekruh olsaydı Hz. Peygamber böyle bir iddiaya girmez ve dolayısıyla koyunlarını almazdı²⁰.

2) Bizans'ın Pers'i yeneceği konusunda Hz. Ebubekir'in bahse girmesi: Bi'setin onbirinci yılında meydana gelen savaşta Persler Rumları (Bizans'ı) yenince, Rumlar ehl-i kitap oldukları için Müslümanlar üzölmüş, Persler putperest olduğundan Mekke müşrikleri sevinmişlerdi. Bu olaydan sonra, “Birkaç yıl içinde” Rumlar'ın tekrar galip geleceğini bildiren Rum suresi'nin ilgili ayetleri²¹ nâzil oldu. Bunun üzerine müşriklerden Ubey b. Halef, Kur'an- Kerim'de geçen bu bilginin doğruluğu konusunda Hz. Ebubekir'e bahis teklifinde bulunur, o da kabul eder. Hz. Peygamber (s.a.) durum kendisine bildirilince, Hz. Hz. Ebubekir'e bahse konan malın miktarını artırıp süreyi de uzatmasını söyler. O da öyle yapar. Hicî 2. yılda Rumlar Persleri mağlub edince, Hz. Ebubekir bahse konan malı alır; Hz. Peygamber de ona bu malı tasadduk etmesini emreder. Bu bir kumar olmasına rağmen, Hz. Peygamber böyle bir uygulamaya izin vermiştir. Çünkü Ebubekir Müslüman, Ubey b. Halef müşrik, Mekke ise o tarihte dârü'ş-şirk idi²².

3) Hz. Peygamber'in Benî Nadîr yahudilerine “indirim yap peşin tahsil et” uygulaması: Benî Nadîr yahudileri ile yapılan savaştan sonra (4/626), onlara mallarını alarak Medine'deki yurtlarından çıkmalarına izin verilmişti. Yahudiler, Medîne'lilerde henüz vadesi gelmemiş alacakları olduğunu söyleyince Hz. Peygamber (s.a.): “İndirim yapın peşin tahsil edin”²³ buyurdu. Halbuki böyle bir uygulama müslümanlar arasında caiz değildir. Zira birisinde belli bir vadeye bağlı alacağı olan kişinin, bunu peşin tahsil edebilme karşılığında alacağının bir kısmından vazgeçmesi caiz değildir. Hz. Ömer (ö. 23/644), Zeyd b. Sabit (ö. 45/665) ve İbn Ömer de (ö. 73/693) bu tür uygulamayı mekruh görmüşlerdir.

¹⁹ Ebû Dâvud, “Libâs”, 24; Tirmizî “Libâs”, 42. Tirmizî, seneddeki *Ebu'l-Hasen el-Askalânî* ve *İbn Rükâne* isimli şahıslar tanınmadığından, bu hadisin *hasen* ve *garip* olduğunu bildirir.

²⁰ Serahsî, *Şerhu Siyeri'l-kebîr*, IV, 183; a.mlf., *el-Mebsût*, XIV, 57.

²¹ er-Rûm, 30/ 1-4.

²² Serahsî, *Şerhu Siyeri'l-kebîr*, IV, 183-184; a.mlf., *el-Mebsût*, XIV, 57; İbnü'l-Hümâm, *Fethu'l-kadîr*, VII, 39.

²³ “ضعوا وتعجلوا”

Hz. Peygamber'in Benî Nadîr Yahudileri için böyle bir uygulamaya izin vermesi, onların dâruharb vatandaşları olmalarından dolayıdır²⁴.

4) Hz. Peygamber'in amcası Abbas'ın müslüman olduğu halde Mekke'de faizcilik yaptığı rivayeti: Hz. Peygamber vedâ hutbesinde (10/632), "Câhiliye faizi kaldırılmıştır. Kaldırdığım ilk faiz, bizim faizimiz; Abdülmuttalib'in oğlu Abbas'ın faizidir. Onun tamamı kaldırılmıştır" buyurdu²⁵. Abbas ise daha önceden müslümanlığı kabul ettiği halde Mekke'de ikâmet ediyor ve orada faizcilik yapıyordu. Hz. Peygamber'in ise bu durumdan haberi vardı. Ancak Mekke, fetih edilinceye kadar dâruharb olduğundan, Abbas'ın bu uygulamasına göz yumulmuştur. Bu da göstermektedir ki, dâruharbde müslümanın harbî ile faizcilik yapması caizdir²⁶.

5) Mekhul hadisi: *Kudûrî* ve *Serahsî*'nin rivayetine göre Mekhul, Hz. Peygamber'den; "Dâruharbde müsümanlarla dâruharb vatandaşı arasında faiz cereyan etmez"²⁷ şeklinde bir hadis nakletmiştir. Her ne kadar mürsel de olsa, Hanefilerde delil kabul edildiğinden, onlara göre bu hadis müslümanın dâruharbde faizcilik yapabileceğini gösterir²⁸.

²⁴ Serahsî, *Şerhu Siyeri'l-kebîr*, IV, 185.

²⁵ Ebû Dâvud, "Menâsik", 57; İbn Mâce, "Menâsik", 84.

²⁶ Serahsî, *Şerhu Siyeri'l-kebîr*, IV, 234-235; A.mlf., *el-Mebsût*, XIV, 57. Not: Hanefî fukahasının dâruharbde faizin cevazı hakkındaki en önemli delillerinden biri olan Abbas'la ilgili rivayet, *Mebsût*'un mevcut basılı nüshaları (İstanbul 1983, Beyrut 1998 ve Mısır ts.: Matbaati's-Saâde) ile CD kopyalarında (Türâs, Câmîu'l-fıkhî'l-İslâmî ve el-Mu'cem 3.00) önemli bir hata mevcuttur. Zikredilen nüshalarda konuya ilişkin ibare şu şekildedir:

"وَحَجَّتْنَا فِي ذَلِكَ... لِأَنَّ الْعَبَّاسَ... بَعْدَ مَا أَسْلَمَ... وَكَانَ يُرِي وَيُكْفِي فَتَلَهُ عَنْ رَسُولٍ...
... فَمَا لَمْ يَنْهَهُ عَنْهُ ذَلِكَ أَنْ ذَلِكَ جَائِزٌ"

Nitekim bu durum İsmail Özsoy'un şöyle bir yorum yapmasına sebep olmuştur: "Serahsî, Hz. Abbas'la ilgili rivayetin dâruharbde faizin caiz olduğuna delâlet ettiğini ifade etmekle birlikte, aynı zamanda Hz. Abbas'ın bu işini Hz. Peygamber'den gizlediğini de söylüyor. Eğer bu doğrudur ve Hz. Peygamber'e Allah tarafından bildirilmediyse bu durum Ebû Hanîfe ve Muhammed'in ictihadlarını teyid değil, cerheder." (Özsoy, İsmail, *Faiz ve Problemleri*, s. 248-249). *Mebsût*'un Süleymaniye kütüphanesi'ndeki yazma nüshalarında yaptığımız incelemede, İbrâhip Paşa, Nr. 649'da da aynı hataya rastladık. Çorlulu Ali Paşa Nr. 244, vr. 81/b de ise " وَكَانَ " yerine " وَمَا لَا " ilavesiyle ibare şu şekildedir: " وَمَا لَا يُكْفِي فَتَلَهُ ". Serahsî'nin konuya ilişkin görüşlerinin tümü dikkate alındığında, ibarenin bu son şeklinin doğru olduğu anlaşılmaktadır.

²⁷ "لَارْبَا بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ وَبَيْنَ أَهْلِ دَارِ الْحَرْبِ فِي دَارِ الْحَرْبِ"

²⁸ Kudûrî, *et-Tecrîd*, V, 2370; Serahsî, *el-Mebsût*, XIV, 56.

6) Bedellerden her ikisinin de dokunulmaz ve mütekavvim mal olması: *Kâsânî*'ye göre, faizden söz edilebilmesi için bedellerden her ikisinin de dokunulmaz ve mütekavvim mal olması gerekir. Harbînin malı müslüman için dokunulmaz olmayıp mubahdır. Dolayısıyla bir müslüman, dâruharbde harbî ile faiz sözleşmesi yapabilir. Dâruharbde müslüman olup dâruislâma göç etmeyen bir müslümanın malı ise dokunulmaz olmasına rağmen, mütekavvim (hukuken korunmuş) değildir. İtlâfî durumunda tazmini gerekmez. Dolayısıyla dâruislâm vatandaşı bir müslüman dâruharbde, orada müslüman olup dâruislâma göç etmemiş biri ile faiz sözleşmesi yapabilir. Çünkü onun malı mütekavvim değildir. Faizin cereyan etmesi için tarafların müslüman olması gibi bir kural da söz konusu olmadığından, dâruislâmda iki zimmî veya bir zimmî ile müslüman arasında faiz akdi yapılamaz²⁹.

7) Müslümanın faizi alan taraf olması kuralı: *İbnü'l-Hümâm* kendinden önceki Hanefî kaynaklarında yer alan Hz. Ebubekir kıssası, Mekhul hadisi ve harbînin malının mubah olduğu şeklindeki delillere temas ettikten sonra şöyle der: "Faizin haramlığı hakkındaki nasslar her ne kadar mutlak ise de, dâruharbde müslümanla harbî arasında faize cevaz vermek, nassların mutlaklığı ile çelişmez; çünkü harbînin malı müslümana mubahdır. Ancak Mekhul hadisinin delil olma özelliği ispatlanırsa bu durumda bir çelişkiden söz edilebilir. Zira "faiz yemeyin" ve benzeri mutlak hükümlerin haberi vâhidle sınırlandırılması, Kur'an'ın hükmüne ilavede bulunma anlamına gelir. Haberi vâhide dayanarak böyle bir ilavede bulunmak ise caiz değildir. Ancak bu çelişki şu şekilde giderilebilir: Ayetlerde yenilmesi yasaklanan, masum, dokunulmaz olan maldır. Bahse konu olayda ise, böyle bir durum sözkonusu değildir. Zira harbînin malı dâruharbe vizeyle giren müslümana, onlara ihanette bulunmamak kaydıyla mubahdır. Dolayısıyla bu hadis varid olmasaydı dahi, dâruharbde faiz işlemi caiz olurdu. Ancak, bu tür bir akid *fazlayı (faizi) müslümanın alması dumunda* caizdir. Kumarda da aynı durum söz konusudur; kazanan müslüman ise caiz, aksi halde değildir³⁰.

8) Hendeğe düşen müşrik cesedi ile ilgili uygulama: Rivayete göre, Hendeğin savaş sırasında öldürülen Nevfel b. Abdullah adlı bir müşriğin cesedi Hendeğe düşer. Müşrikler cesedin teslim edilmesi karşılığında müslümanlara para

²⁹ Kâsânî, *Bedâyi'*, V, 192-193; VII, 128-132.

³⁰ İbnü'l-Hümâm, *Fethu'l-kadîr*, VII, 38-39.

teklifinde bulunurlar. Durum Hz. Peygamber'e iletilir. Hz. Peygamber bu teklifi hoş karşılamaz ve: "*Parası da cesedi de pistir, verin gitsin*" buyurur. İmam Muhamed bu rivayeti delil göstererek, her biri kendi sınırları içinde olan müslümanla harbînin faiz sözleşmesi yapmasının caiz olmayacağına hükmeder. Zira ona göre, bu olayda müşrikler dâruhharb, müslümanlar ise dâruislâm sınırları içerisindeydiler. İmam Muhammed'e göre, Hz. Peygamber'in teklif edilen paranın alınmasını hoş görmemesinin nedeni, Hendeğin dâruislâm sınırları içerisinde olmasıdır. Dolayısıyla faiz içerdiğinden, özünde fâsit unsur bulunan bu tür bir akid, taraflardan biri dâruislâm'da olduğunda tamamen bâtil hale dönüşür. Ancak bu olay dâruhharbde yaşansaydı caiz olurdu. Çünkü onların malları Müslümana mubahtır. Hanefî fakihlerin çoğunluğu ise, böyle bir akdi caiz görür. Bu düşüncede olanlar, harbîlere ait mallarının Müslümanlara mubah olduğu kuralından yola çıkarlar. Onlara göre Hz. Peygamber'in bu tavrı, Hendeğin dâruislâm'da olduğu için alınacak paranın haramlığından değil, müşriklere karşı duyduğu kin ve nefretin bir sonucu idi³¹.

İmam Muhammed'den bu konu ile alakalı nakledilen diğer bir delil de, Sa'd b. Ubâde'nin (ö. 14/635) Hayber savaşı sırasında işlenmiş altın karşılığında külçe altın satın alması ve Hz. Peygamber cevaz vermeyince külçe altını iade etmesi ile ilgili rivayettir. İmam Muhammed'e göre, Hz. Peygamber'in bunu caiz görmemesinin nedeni, o bölgenin müslümanların hâkimiyetinde olması, yani dâruhharb olmamasıdır. Süfyân Sevrî'ye (ö. 161/778) göre, Hz. Peygamber "bedeller arasında eşitlik olmadığı için" bu işlemi iptal ettirmiştir. Serahsî'ye göre ise, bu işlem müslümanların karargâhında yapılmıştı; dolayısıyla mekânın dâruislâm olması nedeniyle cevaz verilmemiştir. Serahsî bu rivayeti dâruislâma vize ile giren harbînin orada faizcilik yapamayacağının delili olarak da zikreder³².

b) Ca'ferî Mezhebi

Ca'ferî mezhebi fakihleri de müslümanla harbî arasında faizin haram olmadığı kanaatindedirler. Onların Hanefîlerden farkı, bu konuda dâruhharble dâruislâm arasında bir ayırım yapmamalarıdır. Tek şart, faizi alanın müslüman taraf olmasıdır. Ca'ferî mezhebi fukahası görüşlerini Hz. Ali'nin, Hz. Peygamber'den, "Bizimle, düşmanımız olan ülke vatandaşı arasında faizli işlem olmaz.

³¹ Serahsî, *Şerhu Siyari'l-kebîr*, IV, 185.

³² Serahsî, *a.g.e.*, IV, 185-186.

Bir dirhem verip bin dirhem alırsın, onlardan alırsın ama vermeyiz"³³ şeklindeki rivayeti ile harbînin malının mubah olduğu temeline dayandırılırlar. Onlara göre, harbînin elindeki mal aslında müslümanlarındır. Fakat o güçlü, müslümanlar zayıf durumda olduğundan, bu mal geçici olarak onun tasarrufu altında bulunmaktadır³⁴. Dolayısıyla müslüman bir yolunu bulup alırsa bu mal kendisine helâl olur.

c) Hanbelî Mezhebi

Hanbelî mezhebinde hâkim görüş, dâru'lislâmdaki gibi dâru'lharbde de faizin haram olduğudur. Bu görüşe, Keşşâfu'l-kınâ'da "aralarında eman bulunmasa dahi"³⁵, Şerh'u Zâdi'l-müstakni'de ise "faizi müslüman olsa dahi"³⁶ şeklinde ilave kayıtlar yer alır. Müslümanla harbî arasında faizin haram olduğunu savunan Hanbelî fakihlerinin görüşleri şu delillere dayanır:

1) Kur'an-ı Kerim'de faiz yer, zaman ve kişi ayırımı yapılmaksızın kesin olarak haram kılınmıştır.

2) Hz. Peygamber'den nakledilen, "Kim artırır veya arttırmayı isterse, muhakkak faizcilik yapmıştır"³⁷ hadisi başta olmak üzere, birçok hadis faizi her çeşidiyle yasaklar.

3) Mekhul hadisinin sıhhati konusunda kesin bilgi yoktur. Ayet; hadis ve icma ile haramlığı kesinleşmiş bir işlem, ne sahih, ne müsned olan, ne de dikkate alınacak muteber bir kaynaktan yer alan mekruh bir rivayete dayanılarak terk edilemez.

4) Hanefîlerin delil getirdiği, "Müslümanla harbî arasında dâru'lharbde faiz olmaz" şeklindeki mürsel hadis, kabul edilse dahi, farklı şekilde anlaşılma-

³³ "ليس بيننا وبين أهل حربنا ربا فإننا نأخذ منهم ألف درهم بدرهم ونأخذ منهم ولا نعطيهم" (et-Tûsî, Muhammed b. el-Hasen, *el-İstısbâr fî mâ uhtulife mine'l-ahbâr* (nşr. Muhammed Ca'fer Şemsüddîn), Beyrut 1991, III, 78-79; el-Hillî, Ebu'l-Kâsım Necmüddîn Ca'fer, *el-Muhtasarü'n-nâfi' fi'l-fıkhi'l-İmâmiyye*, Tahran 1402/ 1982, s. 128).

³⁴ el-Kuleynî, Muhammed b. Yakub, *Furu'u'l-kâfi* (nşr. Muhammed Ca'fer Şemsüddîn), Beyrut 1993, V, 142-143; et-Tûsî, *el-İstısbâr*, III, 78-79; el-Hillî, *el-Muhtasar*, s. 128.

³⁵ el-Behûfî, Mansur b. Yûnus, *Keşşâfu'l-kınâ* (nşr. Hilâl Muslihî Mustafa Hilâl), Beyrut 1982, III, 271.

³⁶ Ebu'n-Necâ, Ahmed b. Sâlim el-Makdisî el-Hanbelî, *Zâdü'l-mustakni* (nşr. Abdülazîz el-Hindî), Mekke ts., Mektebetü'n-Nahdati'l-hadîse, s. 113.

³⁷ Ebû Dâvud, *Buyû'*, 12.

ya da müsaittir. Zira, “Kim o aylarda hacca niyet ederse (*ihrama girerse*), hac esnasında kadına yaklaşmak, günah davranışlarda bulunmak ve kavga etmek yoktur” anlamındaki ayette³⁸ “لَا” (lâ) edatı, nehy (yasaklama) anlamı taşıdığı gibi, bu hadiste de “لَا” (lâ) edatı aynı anlamda kabul edilip hadise “*dâruharbde faizcilik yapmayınız*” şeklinde bir anlam verilebilir³⁹.

Ancak bu genel görüşün aksine, bazı Hanbelî kaynaklarında müslümanla harbî arasında ya mutlak surette ya da aralarında eman bulunmadığında faizin cereyan etmeyeceği şeklinde görüşler de vardır.

Merdâvî'nin (ö. 885/1480) bildirdiğine göre, *el-Mûciz* adlı eserde “*dâru'l-harbde faiz haram değildir*” ifadesi yer alır ve Şeyh Takiyyuddîn de bunu benimser⁴⁰. *el-Furu'* adlı eserde ise şöyle denir: “*Mûciz*'de, *dâruharbde faizin cereyan etmeyeceği* bildirilir. *Intisar*'da, *rakabe* bahsinde; “Kendisiyle sulh yapılmış olan kâfirin malı, onun rızasıyla, harbindeki ise bütün yollarla alınabilir” denir⁴¹. *el-Muharrer*'de, *dâruharbe izinsiz giren müslümanla harbî arasında faizin haram olmadığı* bildirilir⁴². *el-Furu'*, *Şerhu'l-mukni*' ve *el-İnsâf* müellifleri, el-Müstevî'b, Veciz, Muciz, el-Münevir, Tecrîdü'l-i'nâye ve İdrâkû'l-gâye adlı kitaplarda, aralarında eman bulunmayan müslümanla harbî arasında faizin cereyan etmeyeceğine dair görüşlerin mevcut olduğunu bildirirler. Bu görüşlerin *el-Meymûnî* (ö. 274/887) tarafında da nakledildiği ve İbn Abdus'un (ö. 559/164) *Tezkire*'sinde de benimsendiği belirtilir⁴³. Merdâvî, el-Hırakî'den (ö. 334/946) şöyle bir görüş nakleder: “Düşman yurduna izin alarak giren kişi, onların mallarına ihanet edemez, faiz akdi yapamaz”. Buradan izinsiz girenin ribâ muamelesi yapabileceği sonucu çıkarılmıştır⁴⁴.

Dâruharbde faizin cereyan etmeyeceği görüşünde olan Hanbelî fakahasının delilleri ise şunlardır:

³⁸ el-Bakara, 2/ 197.

³⁹ İbn Kudâme el-Makdisî, *el-Muğnî*, VI, 98-99; İbn Muflih, Burhâneddîn Ebi İshâk İbrâhim b. Muhammed, *el-Mubdi' şerhu'l-Mukni'*, Riyad 2003, IV, 49; el-Merdâvî, Alâuddîn Ebu'l-Hasen, *el-İnsâf* (nşr. Muhammed Hasen İsmâil eş-Şâfî), Beyrut 1997, V, 41.

⁴⁰ Merdâvî, *el-İnsâf*, V, 42.

⁴¹ el-Makdisî, Muhammed b. Muflih, *el-Furu'* (nşr. Ebu'z-Zehrâ Hâzım el-Kâdî), Beyrut 1998, IV, 110.

⁴² el-Harrânî, Abdusselâm b. Abdullah b. Teymiyye, *el-Muharer fi'l-fikh*, Riyad 1984, I, 318.

⁴³ el-Makdisî, *el-Furu'*, IV, 110; İbn Muflih, *el-Mubdi'*, IV, 49; Merdâvî, *el-İnsâf*, V, 41-42.

⁴⁴ Merdâvî, *el-İnsâf*, V, 42.

1) Mekhul tarafından rivayet edilen merfu hadis böyle bir akdin caiz olduğunu göstermektedir.

2) Harbînin malı müslümana mubahdır. Onun rızasının bulunduğu böyle bir akitle alınmasında ise hiçbir sakınca yoktur.

3) Harbî dâruislâma emanla girdiğinde malı dokunulmazlık kazanır. Eman bulunmadığında ise dokunulmazlık kalkacağından, faiz akdiyle onun malını almak caizdir⁴⁵.

d) Mâlikî Mezhebi:

Sahnûn (ö. 240/854), müslümanla gayrimüslim arasındaki faiz işlemi hakkında İmam Mâlik'ten (ö. 179/795) herhangi bir görüşün nakledilmediğini belirttiikten sonra, müslümanın böyle bir uygulamaya teşebbüs edeceğini sanmadığını belirtir⁴⁶. *İbnü'l Arabî* (ö. 543/1148) ve *Karâfî* (ö. 570/1175) başta olmak üzere, Mâlikî fakihlerin büyük çoğunluğu Sahnûn'la aynı görüştedir⁴⁷. Gayrimüslimlerin dâruislâm'da kendi aralarında yaptıkları faiz sözleşmesine gelince, Mâlikîlerin bu konudaki bakış açısını, taraflardan biri veya her ikisinin henüz bedeller kabzedilmeden müslüman olmaları durumunda takip edilecek yönetime dair görüşlerinden çıkarmak mümkündür. *el-Müdevvene*'de, İmam Mâlik'in bu konudaki görüşü şöyle verilir: İkisi de Müslüman olursa faiz akdi feshedilir. Faiz alacaklı müslüman olursa, ona sadece ana sermayesi ödenir. Borçlunun müslüman olması durumunda uygulanacak yöntem konusunda ise bir şey söyleyemem. Çünkü 'zimmînin sadece ana sermayesi ödenir' dersem o takdirde bu zimmîye zulmetmiş olmaktan korkarım". Diğer bir Mâlikî fakih *İbnü'l Kasım*'a (ö. 191/ 807) göre ise; onlardan hangisi müslümanlığı kabul ederse etsin akit feshedilir ve alacaklıya sadece ana sermayesi ödenir. Çünkü müslümanla hıristiyan arasında İslam'ın hükümleri geçerlidir⁴⁸. Bu ifadelerden İmam Mâlik'in dâruislâm'da dolayısıyla dâruharbde, gayrimüslimler arasında -zimmî

⁴⁵ İbn Muflih, *el-Mubdi'*, IV, 49

⁴⁶ Sahnûn b. Abdisselam b. Saî'd, *el-Müdevvenetü'l-kübrâ li'l-İmâm Mâlik b. Enes*, Beyrut ts., Dâru Sadr, X, 43.

⁴⁷ İbnü'l-Arabî, *Ahkâmu'l-Kur'an*, Beyrut 1988, I, 648-649; el-Karâfî, *el-Furûk* (nşr. Hatil el-Mansûr), Beyrut 1998, III, 363; el-Mâlikî, Muhammed Abdulvehhâb b. Alî b. Nasr, *el-İsrâf alâ nuket-i mesâilî'l-hilâf* (nşr. el-Ceyb b. Tâhir), Beyrut 1999, II, 541; el-Abderî, Muhammed b. Yûsuf, *et-Tâc ve'l-ıklîl*, Beyrut 1398/ 1978, VI, 444.

⁴⁸ Sahnûn, *el-Müdevvene*, X, 43.

dahi olsalar- faiz işlemini caiz gördüğü, İbnü'l-Kâsım'ın ise aksi görüşte olduğu anlaşılır.

Müslümanla gayrimüslim arasında faizi kabul etmeyen Mâlikîler'in dayanaklarını şöyle sıralamak mümkündür:

1) Faiz hakkındaki ayetlerin zâhirî anlamları bu işlemin her yerde haram olduğunu gösterir.

2) Dârulislâm'da sahih olmayan her türlü akit dârulharbde de sahih değildir. Zina yapmak ve içki içmek gibi, dârulislâm'da müslümana yasak olan her şey dârulharbde de yasaktır.

3) Kâfirler de müslümanlar gibi İslâm'ın furu'u ile muhataptır.

4) İslâm'da harbînin malına el konulması sadece savaş durumunda caiz görülmüştür. Müslüman dârulharbe emanla girmişse, onlara ihanette bulunmayacağına söz vermiştir. O toplum faize izin verse dahi, İslâm dini izin vermez. Zira gayrimüslim İslâm'ın furu'u ile muhatap görülmesi de müslüman muhataptır.

5) Faizin bizzat kendisi (*mefsedet*) kötülüğün kaynağıdır. Bu nedenle kişi ve ülke ayırımı yapılmaksızın faiz tümüyle yasaklanmalıdır⁴⁹.

Mezhebin yukarıda verilen genel görüşünün aksine, kendileri de Mâlikî olan *Abdumelik b. el-Habîb* (ö. 238/852) ve *İbn Rüşd el-Cedd'* de (ö. 520/1126) göre ise dârulharbde müslümanla gayrimüslim arasında faiz sözleşmesi yapılabilir⁵⁰. İbn Rüşd delil olarak, Abbas'ın Mekke'de faizcilik yaptığına dair rivayetleri zikreder⁵¹.

B. Faiz Yasağının Kapsamını Geniş Tutan Mezhepler ve Görüşleri

Faiz yasağının kapsamını geniş tutanlardan kastımız; dârulislâm ve dârulharb gibi ülke veya müslüman, harbî ve zimmî gibi din ve tâbiyet farkını

⁴⁹ İbnu'l-Arabî, *Ahkâmu'l-Kur'ân*, I, 649; Karafî, *el-Furûk*, III, 363-364; el-Mâlikî, *el-İşrâf*, II, 541.

⁵⁰ İbnu'l-Arabî, *Ahkâmu'l-Kur'ân*, Beyrut 1988, I, 648; İbn Rüşd, Ebu'l-Vefid Muhammed b. Ahmed, *el-Mukaddimâtü'l-mümehhidât* (nşr. Sa'd Ahmed A'râb), Beyrut 1998, II, 10-11.

⁵¹ İbn Rüşd, *a.g.e.*, II, 10-11.

dikkate almaksızın faizi tümüyle haram kabul edenlerdir. Şâfiî, Zâhirî ve Zeydiyye mezhebi fakihleri bu grupta yer alır.

1- Şâfiî Mezhebi:

Şâfiî mezhebine mensup hemen tüm fakihlere göre faiz, dâruhharbde de dâruislâmda da haramdır. Müslüman dâruhharbe ister emanla ister emansız girsin hüküm değişmez⁵². *el-Mecmu'* da Hanefîlerin mekânı, Şâfiîlerin ise âkideyni dikkate aldıkları belirtilir ve İslâm ülkesinde bir harbî ile zimmî arasında yapılan faiz akdinin feshedilmeyeceği ifade edilir. Çünkü onlara göre esas olan, akit meclisi değil akitin taraflarıdır⁵³. Ancak *Zemahşerî* (ö. 538/1143), Hanefîlerle Şâfiîler arasındaki görüş ayrılığının nedenini, gayrimüslimlerin dinin furu'u ile muhatap görülüp görülmemesi konusundaki yaklaşım farklılığına dayandırır⁵⁴. Hanefîler gayri müslimleri İslâm'ın yalnızca usûlü (inanç esasları) Şâfiîler ise, hem usûlü hem de furu'u ile muhatap gördüklerinden, onlara göre faiz gayrimüslim için de haramdır. Bu işlemin dâruislâm veya dâruhharbde yapılması hükmü etkilemez. Fakat *Zemahşerî*'nin bu görüşü *el-Mecmu'*daki bilgilerle çelişmektedir.

İmam Şâfiî'ye (ö. 150/820) göre, Ebu Hanife'nin dâruhharbde faizin helâl olduğuna ilişkin delil getirdiği Mekhul hadisi sabit olmadığından hükme dayanak oluşturamaz. O, Evzâî' (ö. 157/774) ile Ebû Yusuf'un da aynı görüşte olduğunu nakleder. Şâfiî'nin belirttiğine göre Evzâî' bu konuda şöyle der: "Müslümana dâruhharbde de başka yerde de faiz haramdır. Çünkü Hz. Peygamber günün mevcut uygulaması olan câhiliyye faizini kaldırmıştır. Onun ilk kaldırdığı faiz ise amcası Abbas'ın faiz alacaklarıdır. Allah'ın kanları ve canlarını haram kıldığı bir toplumun malını faiz yoluyla yemeği bir müslüman helâl göremez. Hz. Peygamber döneminde müslümanlar kâfirlerle ticaret yapıyorlardı, fakat faizi caiz gören yoktu". Ebu Yusuf, bu konuda Evzâî'nin görüşünü destekler. Ona göre, dâruhharbde riba müslümana ne helâl ne de caizdir. Ebu Hanife'nin dâruhharbde ribayı caiz görmesinin sebebini ise Ebu Yusuf şöyle izah eder: "Hanefî âlimlerimizden bir kısmı Mekhul'dan o da Hz. Peygamber'den

⁵² eş-Şâfiî, Muhammed b. İdris, *el-Umm* (nşr. Muhammed Mataracî), Beyrut 1993, VII, 589.

⁵³ es-Sübkî, Takiyyuddîn Ali b. Abdulkâfi, *Tekmilletü Şerhi'l-Mühezzeb li'n-Nevevî*, (nşr. Muhammed Necib el-Mutîf), Cidde ts., Mektebetü'l-İrşâd, X, 487.

⁵⁴ ez-Zemahşerî, Ebu'l-Kâsım Muhammed b. Ömer, *Ruâsu'l-mesâil* (nşr. Abdullah Nezir Ahmed), Beyrut 1987, s. 168, 282-283.

şöyle bir rivayette bulunmuştur: “Dârulharb halkı arasında riba yoktur”⁵⁵ sanıyorum hadis “...ve darulislam halkı arasında...” şeklinde olacaktır⁵⁶.

Şafîî fakihleri konuyla ilgili olarak şu delilleri ileri sürerler:

1) Faizin haramlığını bildiren ayet ve hadislerde dârulharb ve dârulislâm ayırımı yapılmaz. Dolayısıyla bu konuda nassların umumu esas alınmalıdır.

2) Faiz akdi, fasit bir akittir. Fasit akitle elde edilen şey helâl görülemez.

3) Hanefî eserlerinde rivayet edilen Mekhul hadisi sahih kabul edilse dahi, mürseldir. Şafîîlere göre ise mürsel hadis hüküme delil olmaz. Ayrıca bu hadis; “Müslümla harbî arasında dârulharbde riba akdi yapılamaz” şeklinde de anlaşılabilir. Nitekim diğer umumî deliller de bu tür bir yorumu desteklemektedir⁵⁷.

2) Zâhirî ve Zeydiyye Mezhepleri:

Zâhirî mezhebine göre faiz akdi ister harbîlerin kendi aralarında, ister harbîlerle zimmîler arasında, ister zimmîlerin kendi aralarında isterse bu üç gruptan biriyle müslümanlar arasında yapılmış olsun, aynen müslümanlar arasında yapılmış gibi olup caiz değildir. *İbn Hazm* (ö. 456/1046), “Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın”⁵⁸ ve “Aralarında Allah’ın indirdiği ile hükmet”⁵⁹ meâlindeki ayetleri zikrettikten sonra şöyle der: “Şurası bir gerçektir ki, bize haram olan her şey onlara da (gayrimüslimler) haramdır... Onları namaz, zekât, oruç ve hacla yükümlü tutmaya yetkimiz yok fakat, aralarında Allah’ın indirdiği ile hükmetmekle sorumluyuz”⁶⁰. Dolayısıyla *İbn Hazm*, Şafîî mezhebinde olduğu gibi gayrimüslimleri İslâm’ın inanç ve ibâdât dışında kalan fûru’ hükümleri ile de sorumlu kabul ettiğinden, onlarla müslüman arasında faizli muameleyi caiz görmez.

⁵⁵ "لا ربا بين أهل الحرب"

⁵⁶ Şafîî, *el-Umm*, VII, 589; el-Aynî, Ebû Muhammed Mahmud b. Ahmed, *el-Binâye fî şerhi'l-Hidâye* (nşr. el-Mevlâ Muhammed Ömer), yy., 1981, Dâru'l-Fikr, VI, 571.

⁵⁷ Şafîî, *a.g.e.*, VII, 589; Nevevî, el-Mecmu', IX, 398; el-Ferrâ, el-Hüseyn b. Mesûd b. Muhammed, *et-Tehzîb fî fıkhi'l-İmâm eş-Şafîî* (nşr. Adil Ahmed Abdulmevcud-Ali Muhammed muavvad), Beyrut 1997, VII, 483; el-Mâverdî, Ebu'l-Hasen Ali b. Muhammed, *el-Hâvi'l-kebir* (nşr. Ali Muhammed Muavvad- Adil Ahmed Abdulmevcud), Beyrut 1994, V, 75.

⁵⁸ el-Enfâl, 8/ 39.

⁵⁹ el-Mâide, 57 49.

⁶⁰ *İbn Hazm*, *el-Muhallâ* (nşr. Abdulgaffâr Süleyman el-Bağdâdî), Beyrut 1988, VII, 467-468.

Zeydiyye mezhebinde de müslümanla gayrimüslim arasında faiz uygun görülmez. Ahmed el-Murtezâ'ya göre, "dâruhharb ülkesi, dâru'l-ibâha olduğundan Müslümanlığı kabul ettikten sonra dâruhharb'e göç etmeyen iki müslüman yahut iki zimmi ya da müslümanla zimmi arasında faizli muamelenin yapılması caizdir" şeklindeki görüşlerin delili açık değildir. Dolayısıyla bu kişiler arasında dâruhharbde faizli muamele yapılamaz. Zira harbînin malı ancak savaş yoluyla alınabilir⁶¹. Aynı müellifin diğer bir eserinde ise, ister müslümanlar, ister zimîler ister harbîler kendi aralarında, isterse müslüman, harbî ve zimîler birbirleri arasında yapsın, faizli muamelenin helâl ve sahih olmadığı belirtilir⁶². Zeydiyye mezhebi mensuplarına göre, bu konuda faizle ilgili ayet ve hadislerin geneli esas alınmalıdır. Hanefîlerin ileri sürdüğü Mekhul hadisine yasaklama anlamı verilip diğer nasslarla uyumlu şekilde anlaşılmalıdır.

IV- MEZHEPLERİN GÖRÜŞLERİNİN ÇAĞIMIZDAKİ ETKİSİ

Mezheplerin konuya ilişkin görüşleri çağdaş çalışmaları da etkilemiştir. *Fudayl İlahî* ve bu konuda müstakil makalesi bulunan *Nezih Hammad* harbînin malının mubah olduğu anlayışından hareketle, vizesiz olarak dâruhharbe giren müslümanın oradaki harbîlerle –faizi kendisi almak kaydıyla- faiz sözleşmesi yapabileceği kanaatinde dirler⁶³. Bir kısım çağdaş müellif de konuyu daha çok müslümanların faizle çalışan bankalara faiz karşılığı mevduat yatırımlarının hükmü bağlamında ele almıştır. *Samî Hamûd*'un belirttiğine göre, 1972 yılında Cidde'de yapılan İslâm Ülkeleri Dış İşleri Bakanları Toplantısı'nda dönemin Mısır heyeti, dâruhharbde faizin helâl olduğuna ilişkin klasik kaynaklardaki görüşlerden hareketle, müslümanların yurtdışındaki faizli bankalara faiz karşılığı mevduat yatırabileceği görüşünü ileri sürmüştür⁶⁴. *Muhammed Bâkır es-Sadr* da Hanefî ve Ca'ferî mezhebinin görüşlerine atıfla, müslümanların yabancı ülkelerdeki bankalara mevduat yatırıp faiz alabileceklerini savunmuştur⁶⁵. *Garip el-Cemâl*'in konuya ilişkin görüşü ise şöyledir: "Yabancı ülkelerde mevduatlarını

⁶¹ Ahmed el-Murtezâ, *el-Bahru'z-zehhâr* (nşr. Muhammed Tamir), Beyrut 2001, IV, 545.

⁶² Ahmed el-Murteza, *Şerhu'l-ezhâr*, San'a 1400/ 1980, III, 187.

⁶³ Fudayl İlahî, *et-Tedâbiru'l-vâkiye*, s. 75-79; Nezih Hammâd, "et-Teâmülü bi'r-ribâ beyne'l-müslimîne ve gayri'l-müslimîn", *Mecelletü'ş-şer'ati ve'd-dirâsâti'l-İslâmiyye*, s. 228.

⁶⁴ Sâmi Hamûd, *Tatvîru'l-a'mâli'l-masrafiyye*, s. 189.

⁶⁵ Muhammed Bâkır es-Sadr, *el-Benk el-lâ ribevî fi'l-İslâm*, Beyrut 1983, s. 13-14.

faizli bankalara yatıran ve hakettikleri faizi almayan yahut, alıp da geri verenlerin durumuna gelince, müslümanların bu faizleri almalarında hüküm bakımından hiçbir tereddüt yoktur. Hatta bu faizleri almaları vaciptir. Çünkü o paraların söz konusu bankalarda bırakılmasının müslümanların zararına olacağı kesindir⁶⁶. Mısır Baş Müftüsü *Ali Cum'a*, 2003 yılında bir soru vesilesiyle, Hanefî mezhebi'nin yukarıda zikredilen delillerini sıraladıktan sonra -Hollanda örneğinden hareketle- dâruharb sayılan ülkelerde müslümanların, içki satımı ve faiz akdi gibi caiz görülme-yen akitleri icra edebileceklerine dair fetva yayınlamıştır⁶⁷.

Abduh, Hamûd, el-Mütrek, el-Heytî ve es-Sâvî gibi çağdaş İslâm hukukçuları ise, faizin her yerde haram olduğundan bahisle, İslâm ülkesinde de gayrimüslim ülkede de faizli bankalara mevduat yatırmanın haram olduğunu ileri sürerler. Adı geçen bilginler konuya daha çok makâsîd açısından yaklaşır. Onlara göre, müslümanın dâruharbde gayrimüslimle faizcilik yapabileceği şeklindeki görüş, Yahudiler arasında olduğu gibi müslümanlıkta da hileli yollarla faizciliğin kurumsallaşmasına yol açar. Yine bu bilginlere göre, dâruharbdeki faiz uygulamasıyla ilgili fetvalar müslümanların hâkim durumda olduğu dönemlerin siyasî ve ekonomik şartlarının etkisiyle verilmiştir. Oysa günümüzde şartlar değişmiştir. Yabancı bankalar müslümanlardan topladıkları mevduatı, daha yüksek faiz geliri karşılığında yine müslüman ve fakat fakir ülkelere verdiklerinden kazançlı çıkan onlar, kaybeden müslümanlardır⁶⁸. Muhammed Tâhir Mansûrî'ye göre, günümüzde İsrail ve Filistin dışındaki bütün ülkeler Birleşmiş Milletler çatısı altında birbirleri ile sulh halindedirler. Dolayısıyla, klasik dönem ürünü olan dâruharb ve dâru'lislâm kavramlarına günümüzde bir de dârussulh veya dâru'l-ahd kavramı eklenmiştir. Artık, fiilî harb hali dışında insanların mal ve canları mubah görülmemektedir. Bu nedenle dâruharbde faizin cevazına dair fetvalara dayanarak günümüzde hiçbir ülkede hiçbir müslüman faizcilik yap-

⁶⁶ Garîb el-Cemâl, *el-A'mâlu'l-masrifiyye fi'l-İslâm*, Kahire: Dâru'l-İttihâdi'l-Arabî, ts., s. 435.

⁶⁷ Nâzım b. Sultân el-Mısbâh, "el-Lum'a fi'r-reddi alâ fetvâ ed-Doktor Ali Cum'a", *Mecelletü'l-furkân*, Tarih: 06.02.2006, Sayı: 379. Ayrıca bk. (<http://www.al-forqan.net/linkdesc.asp?id=2330&ino=379&pg=5>).

⁶⁸ İsa Abduh, *Bunûk bilâ fevâid*, Beyrut 1970, s. 27; Samî Hamûd, *Tatvîru'l-a'mâli'l-marsifiyye*, s. 200; Abdülaziz el-Mütrek, *er-Ribâ ve'l-muâmelâtü'l-masrifiyye*, s. 228-230; Abdurrezzâk el-Heytî, *el-Mesârîfu'l-İslâmiyye*, s. 144-146; Salâh es-Sâvî, "Fetvâ beya'l-hamri ve'l-hinzîri li ğari'l-müslimîne hârice bilâdi'l-İslâm", <http://www.amjaonline.com/arabic/headline.asp?Headid=91>.

maz⁶⁹. Yeniçeri ise, dünyanın tamamı için gelmiş olan bir peygamberin onu hükümler bakımından ikiye bölmeyeceğini ileri sürer. O, Ebû Hanîfe'nin konuya diyâneten değil, hukukî müeyyidenin uygulanıp uygulanmayacağı noktasından yaklaşmış olabileceğini belirtir ve şöyle der: "Allah'ın buyruğunun bir kul olarak kendisine yöneltildiğini düşünen bir mümin, bulunduğu ülkelerdeki hâkimiyetlere göre değil o ilâhî buyruğa göre hareket eder"⁷⁰.

V- GÖRÜŞLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Dârulharbde faize Hanefî mezhebinden yalnızca Ebû Hanife ve İmam Muhammed'in onay verdiği şeklinde yaygın bir kanaat vardır. Oysa incelemede dini, tâbiyeti veya buldukları ülkeler farklı olan kişiler arasındaki faiz işleminin fikhî hükmü konusunda mezheplerin görüşlerinin geniş bir yelpaze oluşturduğunu gördük. Ebû Yusuf dışındaki Hanefî ve Ca'ferî mezhebi fakihlerinin tamamına yakını Ebû Hanife ve İmam Muhammed'le aynı görüşü paylaşıırken, Hanbelî mezhebenden önemli sayıda, Malikî mezhebenden ise iki fakih, müslümanla gayrimüslim arasında faizi belli şartlarla caiz görüyorlar. Ayrıca Garip el-Cemal, Muhammed Bâkır es-Sadr, Fudayl İlâhî ve Ali Cum'a gibi çağdaş İslâm bilginleri dârulharbde fâize cevaz verenlerdendir. Şâfiî, Zâhirî ve Zeydî mezhebi fakihlerinin büyük çoğunluğu, Mâlikî, Hanbelî fakihlerinin ise çoğunluğu din, tâbiyet ve ülke ayırımı yapmaksızın hem dâruislâmda hem de dârulharbde faizi haram sayarlar. Çağdaş düşünürlerden Abduh, Hamûd, el-Mütrek, es-Sâvî, Mansûrî ve Yeniçeri bu tür bir faizi caiz görmeyenlerdendir.

Faiz yasağı kapsamını geniş tuttukları için dâruislâmda da dârulharbde de faize cevaz vermeyenler, Kur'an-ı Kerim ve hadislerdeki faizle ilgili naslarla, gayrimüslimlerin İslâm'ın furu'u ile de mükellef tutuldukları, harbînin malına ancak savaşla el konulabileceği ve nihayet faizin bizzat kendisinin kötülük kaynağı olduğu gibi gerekçelerden hareket ederler. Ayrıca bu grupta yer alanlara göre, Mekhul hadisi zayıf olup farklı yorumlara da müsaittir. Yasağın kapsamını dar tutanların başlıca hareket noktası ise, harbînin malının mubah olduğu ön kabulüdür. Diğer delillerin tümü bu görüşü destekleme amaçlıdır.

⁶⁹ Muhammed Tâhir Mansûrî, "Kadıyyetü'r-ribâ fi dâri'l-harb", *Mecelletü'd-Dirâsâtu'l-İslâmiyye*, s.301-311.

⁷⁰ Yeniçeri, *İslâm İktisadında Usul*, s. 393-394.

Hız. Peygamber'in İbn Rükâne ile güreş tutması ve Hız. Ebûbekir'in Ubey b. Halef ile bahse girmesi olayı Mekke döneminde gerçekleşmiştir. Kumarı yasaklayan ayetler ise hicretin yedici yılında nâzil olduğundan⁷¹ bu dönemde henüz kumar yasak değildi⁷². Kaldı ki Tirmizî, Hız. Peygamber'in güreş tutması ile ilgili hadisin zayıf olduğunu bildirir⁷³.

Benî Nadîr'in indirim yapıp alacaklarını peşin tahsil etmelerine izin verilmesi, dâruharbde faizli işleme izin verilmesi şeklinde değerlendirilmiştir. İmam Muhammed, haram olmasına rağmen Hız. Peygamber'in böyle bir işleme cevaz vermesini, dâruharbde faizin meşru olduğu gerekçesine dayandırır. Bindiği gibi faiz, borca yapılan ilaveden elde edilen gelire denir. Borç ise satım, kiralama veya karz gibi sözleşmelerden doğar. Hanefî, Şafî', Mâlikî, Hanbelî ve Zahirî mezhebi fukahasının çoğunluğu, vadenin kısaltılması karşılığında borçtan yapılan indirimi, vadenin uzatılması karşılığında borca yapılan ilaveye kıyas ve her ikisinde de zamana değer biçme söz konusu olduğundan, böyle bir işlemin caiz olmadığını ileri sürmüşlerdir⁷⁴. İbnü'l-Kayyim el-Cevziyye (ö. 751/1350) ise, borcu erken ödeme karşılığında yapılan indirimi faizin tam zıddı olarak görmüş ve böyle bir işlemin caiz olduğunu ileri sürmüştür. Ona göre faiz, vadeyi uzatmaya karşılık borca ilavede bulunmak, sözü edilen işlem ise vadeyi kısaltmaya karşılık borçtan bir kısmını indirmekten ibarettir⁷⁵. Bayındır da İbnü'l-Kayyim'in görüşünün isabetli olduğunu ileri sürerek; ıskonto ile faiz arasında benzerliğin olduğunu, vaktinden bir ay önce ödenen borçtan yapılan %5'lik indirimle, bir ay sonra ödenecek borca yapılan %5'lik ilavenin zamana değer biçme yönünden aynı şeylermiş gibi gözüktüğünü, oysa hükmün benzerliklerden değil farklılıklardan hareketle verilmesi gerektiğini ileri sürerek şöyle der: "Her iki işlem arasındaki temel farka gelince, faiz borçtan elde edilen gelir,

⁷¹ el-Kurtubî, Muhammed b. Ebûbekir, *el-Câmiu' li ahkâmi'l-Kur'an*, Beyrut 1993, VI, 184-185.

⁷² el-Cassâs, Ebûbekr Ahmed b. Alî. *Ahkâmul'l-Kur'an*, Beyrut 1993, I, 450; el-Kurtubî, *el-Câmiu' li ahkâmi'l-Kur'an*, XIV, 4.

⁷³ Tirmizî, *Libâs*, 42.

⁷⁴ Bk. el-Merğînânî, *el-Hidâye*, İstanbul 1986, III, 197; İbn Hacer el-Heytemî, Ebu'l-Abbâs Şehâbeddîn, *Tuhfetü'l-muhtâc bi şerhi'l-minhâc* (birlikte, Abdulhamid Şervânî, Ahmed b. Kâsım Abâdî, *Havâşî alâ Tuhfetü'l-muhtâc bi şerhi'l-Minhâc*), yy., Dâru'l-fıkr, ts., V, 192-193; Muvatta, *Buyû'*, 39; İbn Kudâme, *el-Muğnî*, VII, 21-22; İbn Hazm, *el-Muhallâ*, VI, 356-357.

⁷⁵ İbnü'l-Kayyim el-Cevziyye, *İ'lâmu'l-muvakkaf'n* (nşr. Muhammed Muhyiddin Abdulhamid), Beyrut 1987, III, 371.

ıskonto ise borçtan yapılan indirimdir. Borçtan gelir elde etmeyi yasaklayan nasslar mevcut iken, borçtan indirim yapmayı yasaklayan herhangi bir nass yoktur. Dolayısıyla borcun ıskontosu caizdir⁷⁶. Bizce de İbnü'l-Kayyim ve Bayındır'ın görüşleri isabetlidir. Ayrıca İmam Muhammed'in görüşü kabul edilse dahi, Benî Nadîr'in indirim yapıp alacaklarını peşin tahsil etmelerine izin verilmesi olayı dârulislâm'da cereyan ettiğinden, onun diğer görüşleri ile çelişir.

Hendek savaşı sırasında cereyan eden olaya gelince, öncelikle Hendek dârulislâm sınırları içerisinde idi. Ayrıca Hz. Peygamber, cesed karşılığında para alınmasını da uygun görmemiştir. Dolayısıyla bu rivayet de delil olamaz.

Mekhul hadisi bizzat Hanefî kaynaklarında zayıf olarak nitelendirilir: *Aynî* (ö. 855/1451) ve *Zeylaî'* (ö. 762/1360) bu hadisin garip olduğunu⁷⁷, İbn Hacer (ö. 852/1449) ise onu kaynaklarda bulamadığını belirtir⁷⁸. Ayrıca bir kısım fukahanın da belirttiği gibi, bu hadis hacla ilgili ayette olduğu gibi, olumsuz anlamda, yani müslümanla harbî arasında dârulharbde faizcilik yapılamayacağı şeklinde de anlaşılabilir. Nitekim ilk dönem Hanefî fukahasından İmam Muhammed ve Tahâvî konuyla ilgili deliller arasında bu hadise yer vermemişlerdir. Bu hadisi Hanefîlere atfeden ilk fakih İmam Şâfiî'dir⁷⁹. Dolayısıyla yukarıdaki delillere dayanarak harbînin malının mubah olduğuna hükmetmek ve bu hükme dayanarak harbî ile müslüman arasında faize onay vermek mümkün gözükmemektedir.

Dârulharbde faize cevaz verenlerin üzerinde en fazla durdukları bir diğer delil, faiz yasağının ilk kez Hayber'de uygulandığı ve Abbas'ın müslüman olduğu halde Mekke'de faizcilik yaptığına ilişkin rivayetlerdir.

Tahâvî'nin bildirdiğine göre, Hayber savaşı sırasında, içerisinde altın ve elmas bulunan bir gerdanlığın alım satımı ile ilgili olarak Hz. Peygamber, önce altının gerdanlıktan ayrılmasını emretmiş ve daha sonra "altın ile altın eşit ağırlıkta değiştirilir" buyurmuştur. Başka bir rivayete göre ise, Hayber savaşı sırasında altın, gümüş ve mücevherden oluşan bir gerdanlığın satımıyla ilgili bilgi

⁷⁶ Bayındır, Abdulaziz, *Ticaret ve Faiz*, İstanbul 2002, s. 64.

⁷⁷ el-Aynî, *el-Binâye*, VI, 571; ez-Zeylaî', Cemâluddîn Ebû Muhammed, *Nasbu'r-râye li ehâdisi'l-Hidâye*, y. ve ts., Dâru'l-Hadis, IV, 44.

⁷⁸ İbn Hacer el-Askalânî, *ed-Dirâye fi ehâdisi'l-Hidâye* (nşr. es-Seyyid Medenî), Beyrut ts., Dâru'l-Ma'rife, II, 158.

⁷⁹ Şâfiî, *el-Umm*, VII, 589.

isteyen bir sahabîye Fudâle (ö. 53/676) şöyle der: “Altını ayır bir kefeye koy ve tart, daha sonra diğerini bir kefeye koy tart; altını ancak dengi karşılığında al.” Ben Hz. Peygamber’den “Allah ve ahiret gününe inanan onu sadece dengi karşılığında alsın” buyurduğunu duydum der⁸⁰. Bu rivayetler Hayber savaşı sırasında faizin haram kılınmış olduğunun delili olarak ileri sürülür.

Abbas’ın Müslümanlığı kabul tarihine gelince, bu konuda biri Bedir savaşı (2/624) diğeri Hayber’in fethi (7/629) olmak üzere başlıca iki görüş vardır. Birinci görüşü benimseyenler, Bedir’de esir alındığında Abbas’ın: “Ben müslümanım! Kureyş beni buraya zorla getirdi” şeklinde mazeret bildirmesi, Hz. Peygamber’in ise: “Görüntün aksi yönde, fidye ver kurtul⁸¹” buyurmasından hareketle, onun aslında o tarihte müslüman olduğunu, ancak bu durumu Mekke müşriklerinden sakladığını ileri sürerler. Diğer görüşün dayanağı ise, Haccâc b. Allât (ö. 37/659) kıssasıdır. Hayber’in fethi sırasında müslüman olan Haccâc, bu durumu öğrenen müşrikler tarafından el konulabileceği endişesiyle, mallarını almak için, Hz. Peygamber’den Mekke’ye gitmek üzere izin ister. Bu sırada, müslüman olduğu anlaşılmasın diye yalan söyleme konusunda da ruhsat alır. Mekke’ye vardığında, soranlara Hz. Peygamber komutasındaki İslâm ordusunun Hayber’de mağlup edilip bütün mallarına el konulduğunu, ganimetler tükenmeden yetiştirip satın alabilmek için Mekke’ye para bulmaya geldiğini söyler. Bu haberi duyan müşrikler sevinir, Hz. Peygamber’in amcası Abbas ise çok üzülür. Bunun üzerine Haccâc, Abbas’la bir yerde gizlice buluşarak verdiği haberin doğru olmadığını, aksine, Hz. Peygamber’in Hayber’i fethettiğini, müşrikleri şüphelendirmemek için böyle bir yola başvurduğunu söyler ve Abbas’tan bu sırrı üç gün sonra açıklamasını rica eder. Abbas bu habere çok sevinir. Üç gün sonra güzel elbiselerini giyerek Mescid-i Haram’a gider ve sevinçli bir şekilde Allah’ın Hz. Muhammed’i Hayber’de muzaffer kıldığını ilan eder. Abbas’ın bu tavrı, onun bu tarihte müslümanlığı kabul etmiş olduğunun kanıtı olarak gösterilir⁸². Vedâ hutbesinde ise Hz. Peygamber: “Câhiliyye döneminden kalma faiz kaldırılmıştır. Kaldırdığım ilk faiz Abdulmuttalibin oğlu amcam Abbas’ın faizidir” buyurmuştur. Dârulharbde faize cevaz verenlere göre, “kaldırdığım ilk faiz” ifadesi mevcut olan bir uygulamaya işaret eder. Demek ki Abbas, Hayber günü

⁸⁰ Tahâvî, *Müşkilü'l-âsar*, IV, 243-244.

⁸¹ " أما ظاهر أمرك فقد كان علينا ، فافد نفسك "

⁸² İbn Sa'd, *et-Tabakâtü'l-kübrâ* (nşr. Abdulkadir Attâ), Beyrut 1990, IV, 12-13; İbn Kesîr, *el-Bidâye ve'n-nihâye*, Beyrut 1990, IV, 215-216.

faiz haram kılınmış ve kendisi de Müslümanlığı kabul etmiş olmasına rağmen, vedâ hutbesinin irad edildiği h.10 yılına kadar faizcilik yapıyordu. Mekke, fethe kadar dâruharb olduğuna göre bu durum, dâruharbde müslümanla gayrimüslim arasında faizin helâl olduğunu göstermektedir⁸³.

Abbas'la ilgili bu rivayetlere dayanarak dâruharbde faize cevaz verilemeyeceği kanaatindeyiz. Bilindiği gibi, faizden söz eden ilk ayetin⁸⁴ bulunduğu Rum sûresi, hicretten iki yıl önce Mekke'de nazil olmuştur⁸⁵. Burada "İnsanların malları içerisinde artsın diye faize verilen malların Allah katında artmayacağı, Allah'ın rızası gözetilerek verilen zekâtın ise kat kat artacağı" bildirilir ve haramlığından söz edilmeksizin faizciliğin iyi bir davranış olmadığına işaret edilir. Hayber'in fethi ile ilgili rivayetlerde ise, altın ve diğer mücevherlerden meydana gelen bir gerdanlığın altın veya gümüş para karşılığında mübadelesi söz konusudur. Gerdanlıktaki altının miktarı belli olmadığından haksızlık ihtimali vardır. Hz. Peygamber bunu yasaklamıştır. Nitekim ribanın anlamlarından biri de karşılığı olmayan haksız kazançtır⁸⁶. Burada faizli bir borç işleminden söz edilmemektedir. İslâm bilginlerinin ittifakıyla Kur'an-ı Kerim'de yasaklanan faiz, câhiliyye dönemi faiz uygulamasıdır⁸⁷. İbn Kesir'in bildirdiğine göre; "Ey iman edenler kat kat faizi yemeyin" meâlindeki ayet h. 9. yılda; faizi kesin olarak yasaklayan Bakara suresininin 275-280. ayetleri ise Mekke'nin fethinden sonra nâzil olmuştur⁸⁸. Hz. Peygamber'in andlaşmalarında faiz yasağına yer vermesi Mekke fethi sonrasına rastlar. Tâif'li Benî Sakîf ve Necrân'lı hıristiyanlarla yapılan pazarlıklarda Hz. Peygamber, faiz yasağı üzerinde ısrarla durmuştur. Bu andlaşmalar h. 9. yılda yapılmıştır⁸⁹. Nitekim vedâ hutbesi de h.10. yılda irad edilmiştir. Şayet "faiz Hayber'in fethi sırasında haram kılındı"

⁸³ Tahâvî, *Müşkilü'l-âsâr*, IV, 243-244.

⁸⁴ er-Rûm, 31/39.

⁸⁵ eş-Şevkânî, Muhammed b. Alî, *Fethu'l-kadîr*, Beyrut 1991, IV, 245.

⁸⁶ el-Kurtubî, *el-Câmi' li ahkâmî'l-Kur'ân*, III, 25-226.

⁸⁷ es-Sâvî, Muhammed Salah, *Müşkilü'l-istismâr fi'l-bunâki'l-İslâmiyye*, Cidde 1990, s. 360.

⁸⁸ el-Kurtubî, *el-Câmiu' li ahkâmî'l-Kur'ân*, III, 234-235; İbn Kesîr, *Tefsîru'l-Kur'âni'l-azîm*, Amman 1990, I, 31, 288-290.

⁸⁹ İbni Kesîr, *el-Bidâye ve'n-nihâye*, V, 29; İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil fi't-târih*, Beyrut 1979, II, 283; Sekîf kabilesi mensupları ve Necrân hıristiyanlarıyla yapılan andlaşmaların metinleri için bk. Muhammed Hamidullah, *Mecmûatü el-vesâiku's-siyâsiyye*, Beyrut 1987, s. 175-176; 284-285; Muhammed Hamidullah, *İslâm Peygamberi* (çev. Salih Tuğ), İstanbul 1990, I, 500-501, 619-623.

ve “kaldırdığım ilk faiz Abdulmuttalib’in oğlu amcam Abbas’ın faizidir” ifadesinin, mevcut uygulamayı gösterdiği kabul edilirse, bu durumda Abbas’ın dârulislâma dönüşmüş olan Mekke’de iki yıl süreyle faizcilik yaptığı sonucu ortaya çıkar. Oysa Abbas’ın bu tür sözleşmeleri faizin kesin olarak yasaklanmasından önce yaptığı, faiz yasaklanınca sermayesi dışındaki faiz alacaklarını terk ettiği, Hz. Peygamber’in vedâ hutbesindeki ifadelerinin bu durumu vurguladığı şeklinde yorumlanmasının tarihî verilere daha uygun düştüğü kanaatindeyiz. Faizi yasaklayan ayette⁹⁰; “Bundan sonra kim faizden vazgeçerse, geçmişte olan kendisindedir. Kim de tekrar faize dönerse, işte onlar cehennemliktir, orada devamlı kalırlar” buyrulurken Abbas’ınki dahil bu tür bütün uygulamaların yasaklandığına işaret edilmiştir. Kaldı ki Abbas, rivayet edildiği şekilde faizcilik yapmış olsa dahi, bir sahabînin müslümanlığını gizlemek zorunda kaldığı bir ortamdaki Kur’an’a aykırı davranışlarının fıkhîta hükme esas teşkil etmesinin izahı ayrı bir sorundur.

İbnü’l-Hümâm ve İbn Âbidin’in vurguladıkları gibi, Hanefî mezhebinde, harbî ile müslüman arasındaki faiz sözleşmesi, faizi ancak müslümanın alması durumunda caizdir. Oysa Hanefîlerin en önemli dayanaklarından Mekhul hadîsinden böyle bir hüküm çıkmaz. Zira o hadîste “Dârulharbde müslümanla harbî arasında faiz olmaz” denilmektedir. Bu duruma göre, harbî ile müslüman arasında ister alma ister verme şeklinde olsun her çeşit faiz caiz olmalıdır. Nitekim Serahsî’nin zihninde de böyle bir ayırımın olmadığı anlaşılır. O dârulharbdeki faiz uygulamasıyla ilgili olarak, müslümanın bir dirhem verip iki dirhem almasıyla, iki dirhem verip bir dirhem alması arasında herhangi bir farkın olmadığını belirtir⁹¹. Abbas’la ilgili rivayetlerde de onun Mekke’li müşriklere yalnızca borç verip faiz aldığı, kendisinin faiz vermediği şeklinde bir kayıt yer almaz.

Konuyla ilgili tartışmalardan fakihlerin faize bakışları, mezheb anlayışları, delillere yaklaşım tarzları ve dönemin siyasî ve ekonomik şartları karşısındaki tutumları hakkında bazı sonuçlara ulaşmak da mümkündür.

Bu tartışmalardan, bütün fukahanın faizli krediyi sadece bir sömürü aracı olarak gördüğü anlaşılmaktadır. Onlara göre, elde edilme yöntemi *kredi* olan faiz, karşılıksız olarak başkasının malına el koymaktan ibaret bir işlemdir. Klasik dönem fukahasının zihninde faizli borç veren kazanan, borç alan ise kaybeden

⁹⁰ el-Bakara, 2/ 278-279.

⁹¹ Serahsî, *el-Mebsût*, XIV, 59.

durumundadır. Altın ve gümüş paranın geçerli olduğu ekonomik yapının bir sonucu olarak enflasyon olgusunun önemsenmediği anlaşılmaktadır. Örneklerde; “Bir müslüman, dâruharpte harbîye bin dirhem verip dâruislâma gelse, bir yıl sonra gidip faiziyle birlikte o bin dirhemi alsa caizdir; çünkü harbinin parasını onun rızasıyla almıştır” denir⁹². Burada bin dirhem bir yıllık fırsat maliyeti dikkate alınmamakta, borcu alanın bu parayı yatırıma yönlendirerek daha fazla kazanabileceği gözardı edilmektedir. Başka bir ifadeyle, üretimin en önemli faktörlerinden biri olan sermaye unsuru gözardı edilmektedir. Dolayısıyla bu tür işlemlerde faizli borç alan harbî, kendisine bu borcu veren müslümandan daha kazançlı çıkmakta; böylece müsüman kendi sermayesi ile harbîyi desteklemiş olmaktadır.

İmam Muhammed’in Ebû Hanife’ye de atıfta bulunarak ileri sürdüğü görüşler, ondan sonra gelen Hanefî fakihlerince benimsenmiş, hatta pekiştirilmesi noktasında önemli çabalar sarfedilmiştir. Aykırı görüşte olanların, delillerin zayıf olduğu şeklindeki itirazlarına Hanefî fukahasının ciddî bir cevabı yoktur. Yukarıda da izah edildiği gibi, deliller kendi içerisinde önemli çelişkiler içermesine rağmen mezhep dayanışması nedeniyle olacak ki, bu çelişkiler görmezlikten gelinmiştir.

Kanaatimizce müslümanla harbî arasındaki faiz işlemini caiz gören düşüncenin temelinde, siyasî bakımdan dünyayı tanımlama ve sınıflandırma çabası ile mülkîlik ve şahsîlik bakımından hukuka yaklaşım tarzının etkisi vardır. Kur’an-ı Kerim ve hadislerde yer almamasına rağmen fakihler, dünyayı dönemin siyasî şartlarının da etkisiyle, İslâm ülkesi (dâruislâm) ve düşman ülkesi (dâruharb) şeklinde başlıca iki kutuplu olarak algılamışlardır. Düşman ülkesiyle halkı müslüman olmayan ve vergi ile de müslümanların hâkimiyetine girmemiş ülkeler kastedilir. Bu ülkeler ya fiilî ya potansiyel düşman konumundadır. Her iki durumda da o ülkelerin vatandaşlarının –emanla dâruislâma girmeleri durumu hariç- canları da malları da müslümanlara helâl görülmüştür. Yani onlar, İslâm devleti açısından yok hükmündedir. Zira onlara göre de müslümanların durumu aynıdır. Zuhaylî’nin bildirdiğine göre, fukahanın devletler hukukuna ilişkin kaideleri tedvin ettiği h. 2. asırda Roma hukukunda da yabancılar harbî olarak görülümekte, malları ve canları mubah kabul edilmekte

⁹² Serahsî, *Şerhu Siyeri'l-kebrî*, IV, 233.

idi⁹³. Günümüzde ise hemen bütün ülkeler Birleşmiş Milletler (BM) çatısı altında bir araya gelmiştir. BM Anayasası'nın bir ve ikinci maddeleri, bu örgüte üye bütün ülkelerin "eşit dereceli egemenlik" ilkesi doğrultusunda birbirlerini tanıyacıkları kuralını düzenler⁹⁴. Dolayısıyla fukahanın yaklaşımında dönemin şartlarının da etkisiyle mukabelebilmisil anlayışı hâkimdir. Kur'an-ı Kerim'in ilgili ayetlerinden çıkan neticeye göre ise, gayrimüslimlerle ilişkilerde savaş değil barış ilkesi esastır. Yüce Allah, müslümanlarla din uğrunda savaşmayan ve onları yurtlarından çıkarmayanlara karşı iyilikte bulunulmasına müsaade etmiş; yalnızca müslümanlarla din uğrunda savaşan, onları yurtlarından çıkararak veya çıkarılmaları için yardımcı olanlarla dost olmayı yasaklamıştır⁹⁵. Dolayısıyla herhangi bir devlet veya topluluk bu üç önemli kuralı ihlal etmedikçe Müslümanların, onların can ve mallarını helâl görmeleri Kur'an'ın bu hükmü ile bağdaşmaz. Zikredilen üç kuralın ihlali ise savaş suçudur, bu durumda barıştan değil savaştan söz edilir. Savaş sonucu elde edilen ganimetlerin müslümanlara helâl olduğu ise, yine Kur'an-ı Kerim'de açıkça belirtilir⁹⁶. Fukahanın Mekke'yi dâruhârb görüp Hz. Abbas'ın faiz işlemlerinin cevazına hükmettikleri dönemle ilgili olarak Kur'an-ı Kerim, Mekke'lilerin mallarının müslümanlara mubah olmadığını gösteren ayetlere yer verir. Kocalarından kaçarak Medine'ye göç eden Mekke'li kadınların, gerçekten mümin olup olmadıklarının araştırılması, mümin olduklarının tespiti durumunda ise ancak, kocalarının mehir olarak verdiği mallar iade edilmek şartıyla onlarla evlenilmesine müsaade edilmiştir⁹⁷. Bu kadınların kocaları Mekke müşrikleri olduğuna göre, onların malları müslümanlara helâl olsaydı, böyle bir hükme gerek kalmazdı. Ayrıca ayetlerde müslümanlara ölçü ve tartıda hile yapmamaları emredilir⁹⁸. Müslüman yalnızca dâruislâm sınırları içerisinde ticaret yapmayacağına göre, bu kural her yerde geçerlidir. Nitekim ayetlerde Yahudilerin helâk edilme sebeplerinden biri "Nehyedildikleri halde faizcilik yapmaları" olarak gösterilmiştir⁹⁹. Yahudilerin faizcilik anlayışı ile dâruhârbde faize cevaz veren anlayış arasında önemli oranda benzerlik vardır.

⁹³ Zuhayfî, *el-A'lâkâtü'd-devliyye*, s. 114-115.

⁹⁴ Millî Eğitim Bakanlığı, "Birleşmiş Milletler Anayasası", *Türk Ansiklopedisi*, İstanbul 1968, VI, 448.

⁹⁵ el-Mümtehine, 60/ 8, 9.

⁹⁶ el-Enfâl, 8/ 69.

⁹⁷ el-Mümtehine, 60/ 10, 11.

⁹⁸ el-En'âm, 6/ 152; el-İsrâ, 17/ 35; eş-Şuarâ, 26/ 181-183.

⁹⁹ Nisâ, 4/ 161.

Zira Tevrat'ta da Yahudiler arasında faiz haram kılınmıştır¹⁰⁰. Bir yahudi başka bir yahudiye faizle borç veremez. Demek ki Kur'an-ı Kerim Yahudilerin bu anlayışını kınamamaktadır. Ancak bir Yahudî, Yahudi olmayan birine-bu kişi zimmî dahi ola- borç verip faiz alabilir¹⁰¹. Kur'an-Kerim'deki "...onların faiz almaları yüzünden..." şeklindeki ifade bu anlayışa işaret olabilir. Yahudi kaynaklarında faiz "Neşeh=yılan sokması (ısırtığı)" şeklinde yorumlanır. Onlara göre, yılan sokması ilk anda çok hafif şekilde hissedilir. Fakat zehir bütün vücudu kapladığında artık ondan kurtuluş mümkün değildir¹⁰². Faizi öldürücü etkisi bulunan yılan sokması şeklinde algılayan bu anlayış, bu zehiri dindaşlarına değil yabancılara layık görmektedir. Kur'an-ı Kerim ise bu düşünceyi yermektedir. Dolayısıyla böyle bir düşünce ile paralel bir çizgide yer almanın Kur'anla bağdaşmadığı açıktır. Ayrıca ticaret karşılıklı güvene dayalı bir iştir. Günümüzde bu işlem uluslararası düzeyde gerçekleşmektedir. Malının mubah görüldüğünü bilen bir yabancı, bir müslümanla gönül rahatlığı içerisinde ticarî ilişkiye girmesi düşünülemez. Bu da yabancılardan çok, müslümanların aleyhine sonuç doğurur. Yabancılardan faiz almak helâl görülürse, müslümanların iletişim teknolojisinin de yardımıyla sermayelerini yabancı ülke bankalarına transfer etmelerinin önü açılmış olur. Yabancı ülkeler ise sermayenin kendilerine akmasını ve biriken sermayeyi fakir ülkelere -ki büyük çoğunluğu müsümandır- daha yüksek faizle kredi vermeyi amaçlarlar. Dolayısıyla Samî Hamud ve diğer çağdaş düşünürlerin de ifade ettiği gibi, burada kârlı çıkan gayrimüslimler, zarar eden müslümanlar olur.

Konunun erken dönem Hanefî kaynaklarındaki işlenişinden, dâruharbde faize cevaz verenlerin, hukukun mülkîlik ilkesinden hareket ettikleri şeklinde bir yorum da ihtimal dâhilindedir. Örneğin, Ebû Hanife bir müslümanı, dâruharbde, o ülke vatandaşı başka bir müslümanın malını itlâf ettiğinde tazminle yükümlü görmez. Ona göre dâruharb vatandaşı müslümanın, dâruharbdeki malı mütekavvim değildir. Ancak dokunulmazdır; bu nedenle itlâf eden müslüman günahkâr olur. Aynı görüş sahipleri, iki harbî yahut bir müslümanla bir harbî, dâruharbde faiz akdi yapıp dâruislâma geçseler ve bu akid üzerinde anlaşmazlığa düşseler, akid İslâm ülkesinin hakimiyet alanı dışında

¹⁰⁰ Yeremya, 15/ 10; Çıkış, 22/ 25; Tesniye, 23/ 19; Levililer, 25/ 35-37.

¹⁰¹ Tesniye, 23/ 20.

¹⁰² Moşe Farsi (Türkçe'ye çev. ve düzenleyen), *Türkçe Çeviri ve Açıklamalarıyla TORA ve AFTARA: ŞEMOT* (ed. Rov Yithsak Haleva ve diğ.), İstanbul 2004, II, 275; III, 588-589.

meydana geldiğinden, İslâm ülkesindeki mahkemenin yetkisiz olduğu ve dolayısıyla bu davayı dinlemeyeceğini ileri sürerler¹⁰³. Ancak şurası da bir gerçektir ki, şayet mülkîlik prensibinden hareket edilmiş olunsaydı, “müslümanın dâruharbdeki faiz akdine müdahale edemeyiz, fakat o müslüman günahkâr olur” anlamında bir kayıt getirilirdi. İlgili kaynaklarda ise böyle bir kayda rastlanmaz. Aksine ilgili kaynaklarda “caizdir”, “helâldir” vb. ifadeler yer alır¹⁰⁴.

Bütün bu tartışmalardan, Kur'an hükümlerinin belli bir dönemin konjonktürel şartlarından bağımsız olarak yorumlanmasının gerekliliği ortaya çıkmaktadır. Fukahanın döneminde dünyanın siyasi ve ekonomik şartları farklıydı; günümüzde farklıdır; ileride ise daha farklı olması muhtemeldir. Kur'an ise kıyamete kadar bakîdir. Konumuz açısından olaya baktığımızda, yasaklanan şeyin (faiz) zamanı, mekânı ve tarafları değil, İbnü'l-Arabî'nin de belirttiği gibi, bizzat kendisi yani *faiz yasağı* itibara alındığında bu tür birbirleri ile çelişik yorumların ortadan kalkacağı görülür.

VI- SONUÇ

Konu hakkındaki görüşleri aşağıdaki maddeler halinde sıralamak mümkündür:

1) Faiz yasağına yaklaşım tarzları bakımından mezhepler; İslâm ülkesinin sınırları ve vatandaşlarını içine alacak şekilde kapsamı dar tutanlarla herkesi içine alacak şekilde geniş tutanlar olmak üzere iki ana gruba ayrılır.

2) Kur'an-Kerim'in ayetleri ve Hz. Peygamber'in hadislerinde faiz yasağı konusunda her hangi bir din, uyruk ve ülke ayırımına rastlanmaz.

3) Dâruharbde faize yalnızca Ebû Hanife ve İmam Muhammed'in cevaz verdiği şeklinde yaygın kanaat var ise de, Ebû Yusuf hariç, Hanefî ve Ca'ferî mezhebi fakihlerinin hemen tümü ile Hanbelî ve Mâlikî mezhebi fakihlerinin bir kısmı bu kanaattedir.

¹⁰³ Kâsânî, *Bedâyi'*, V, 192; İbn Mâze, *el-Muhîtu'l-burhânî*, VIII, 376-377.

¹⁰⁴ Tahâvî, *Müşkili'l-âsâr*, IV, 245; Serahsî, *Şerhu Siyeri'l-kebîr*, IV, 235; Kâsânî, *Bedâyi'*, V, 192; İbnü'l-Hümâm, *Fethu'l-kadîr*, VII, 38-39; İbn Nüceym, Zeynüddin Zeyn b. İbrahim, *el-Bahru'r-râik şerhu Kenzi'd-dekâik*, yy. ve ts., Dâru İhyâi't-türâsi'l-Arabî, VI, 200.

4) Dârulharbde faizi caiz görenler, harbînin malının müslümana mubah olduğu ön kabulünden hareket eder ve bu amaçla çok sayıda naklî ve akfî delil getirirler. Ancak bu deliller onların ileri sürdükleri görüşü doğrulayacak niteliklerden yoksun gözükmektedir. Bu nedenle kişi ve ülke ayırımı yapmaksızın faizin bizzat kendisini haram kabul eden görüşün daha tutarlı olduğu düşüncesindeyiz. Bunun günümüz sosyo-ekonomik şartları açısından da daha sağlıklı bir yaklaşım tarzı olduğu kanaatindeyiz.